

Welkom op deze tiende zondag door het jaar. We zongen zojuist iets dat ik heel uitdagend vind: 'Wie als een God wil leven...'. Wie wil er leven als een God? En hoe zou dat moeten? Is dat een reële of een onmogelijke, een gezonde of een ongezonde wens: 'Leven als God?'. Ja in Frankrijk, maar hier en nu? Toen die gedachten bij me opkwamen, realiseerde ik mij dat die wens helemaal niet zo gek is. Wij zijn geschapen naar Gods beeld en gelijkenis, geschapen naar Hem toe om op Hem te lijken. Bovendien komen we elke zondag bij elkaar met het oog op dat doel, in balans komen met onze goddelijke roeping. Ook vandaag gaat het erom richting en verband te vinden op de soms verwarrende weg van alle aardse dingen. Laten we het stil maken in onszelf...

En we vragen zingend dat we niet ver van huis blijven zwerven en dat we de traagheid van ons hart overwinnen in het verlangen thuis te komen –

Gebed

God, Schepper, U roept ons tot leven. Maak ons ontvankelijk om in dit leven de weg te gaan naar U. Wij vragen U dat door hem die de weg, de waarheid en het leven is, Jezus, Uw Zoon, onze Broeder. Amen

Genesis 3:9-15

Marcus 3:20-35

Overweging

Als intermezzo tussen de twee lezingen, uit Genesis en Marcus, zongen we 'dat woord waarin ons richting werd gegeven'. Welke richting is dat?

Welke weg wordt daar aanbevolen om het beeld van God in ons waar te maken? 'Om als een god te leven'. Niet de weg van onechtheid, niet de weg van je verschuilen onder de deken van alleman, zo luidt het woord in Genesis. 'Waar ben je?' vraagt de Heer God aan Adam. Adam: 'Ik heb me verborgen omdat ik naakt ben.' De Heer God: 'Wie heeft je verteld dat je naakt bent? Heb je soms gegeten van de verboden vrucht?' Adam: 'Ja, maar dat komt door de vrouw die U mij zelf gegeven hebt.' En vervolgens

vraagt de Heer God aan de vrouw: 'Hoe heb je dat kunnen doen?'. En zij antwoordt: 'De slang heeft mij verleid'. Hoe zullen Adam en Eva, hoe zullen wij de juiste richting vinden? Door ons te verbergen achter een ander? Door ons te onttrekken aan verantwoordelijkheid voor eigen daden? Nee. Die manier van doen komt niet overeen met het woord dat werkelijk richting geeft. 'Adam waar ben je?' Hij heeft zich verborgen en weet niet meer waar hij is. Daarmee mist hij de eerste voorwaarde om de richting van zijn gang door het leven te bepalen. Die voorwaarde is: weten waar je nu bent. 'Waar ben je?' – Adam weet geen antwoord, hij is verdwaald. Adam, de oervader, woont weliswaar in een paradijs, maar is de weg kwijt en weet niet meer waarheen.

Om de juiste weg te gaan, hebben we richtinggevoel nodig. Op dat gevoel kunnen we vertrouwen wanneer we het kompas in onszelf zuiver houden: waar ben ik, ik met mijn eigen sterkte en zwakte, ik zoals ik oorspronkelijk ben, geen dekking zoekend onder kleren die verdoezelen wie ik eigenlijk ben en een ander van me maken. 'Adam, waar ben je?'

Zoekend naar richting in het leven, is het belangrijk te weten waar we zelf nu staan en hoe we verantwoordelijkheid nemen. Dat is de ene kant. Maar er is ook een tweede kant. We bestaan niet in ons eentje. We leven in een verband. Wij koersen op een innerlijk kompas, maar niet zonder andere mensen. Dat is ook zo bij hem die wij 'de weg' noemen, Jezus. Hij laat zien met wie Hij de weg gaat. Marcus vertelt daar over. Jezus komt een huis binnen. Er is een toeloop van mensen. Mensen die honger hebben, pijn lijden, in de put zitten. Hij geneest. Hij drijft demonen uit, de gekmakende geesten, die lichaam en geest teisteren en tiranniseren, dag en nacht, zonder ophouden. Er zijn mensen rond Jezus, zoveel mensen die aandringen. Hij heeft amper tijd om te eten. Intussen zijn er Schriftgeleerden uit Jeruzalem gearriveerd. Een officiële delegatie van de gevestigde godsdienstige orde. Een gezantschap uit de hoofdstad, afgedaald naar Galilea. Ze komen poolshoogte nemen. Er dreigt daar iets

danig uit de hand te lopen. Die man uit Nazareth gaat als een bezetene te keer. Hun oordeel is bondig: 'Hij is van de duivel bezeten.'

Ook zijn moeder en broers komen kijken. Ze maken zich ongerust. Ze willen dat hij ophoudt. Hij kan overspannen of gestoord worden. Schande over de familie. Ze willen hem terug naar huis. Heel begrijpelijk. Iemand komt berichten: 'Uw moeder en uw broers daarbuiten vragen naar U'. En zijn antwoord: 'Wie is mijn moeder, wie zijn mijn broers?'. Hij kijkt de mensen in de kring om hem heen aan en zegt 'zZehier mijn moeder en mijn broeders. Want mijn broeder en mijn zuster en mijn moeder zijn zij die de wil van God volbrengen'.

Met wie ga je de weg? Welk is het verband dat je helpt om de juiste richting te vinden? Vandaag reikt de Schrift ons daarover een compacte routebeschrijving aan. Wees jezelf; voed je innerlijk kompas. Doe dat in relatie met andere mensen die ook proberen hun kompas af te stellen op God.

Voorbede

Bidden wij voor de gemeenschap van de wereldwijde kerk,

Dat zij zich blijft oriënteren op het woord van de Schrift dat haar is toevertrouwd.

Bidden wij voor onze eigen gemeenschap,

Dat wij elkaar tot steun zijn bij het gaan van de weg van het evangelie.

Bidden we voor oprecht broeder- en zusterschap,

Dat wij ons niet opsluiten in een eigen kringetje,

Maar open staan voor wie anders zijn.

In U, God, vinden wij ruimte om open te staan voor Uw schepping.

Laat ons trouw zijn aan U en aan elkaar.

Laat ons vergeving schenken waar verzoening nodig is.

Versterk ons richtinggevoel en laat ons in vreugde, met zusters en broeders, de weg van liefde gaan.

Dat vragen wij door Hem die de weg is, de waarheid en het leven.

Amen.